

Sygn. akt V CSK 476/14

POSTANOWIENIE

Dnia 11 marca 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Katarzyna Tyczka-Rote

w sprawie z powództwa T. [...] Spółki z o.o. w W.

przeciwko "Bank [...] Spółka Akcyjna" w W.

o zapłatę,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 11 marca 2015 r.,

na skutek skargi kasacyjnej strony powodowej

od wyroku Sądu Okręgowego Sądu Gospodarczego w W.

z dnia 5 grudnia 2013 r., sygn. akt X Ga [...],

**odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania i
zasądza od powódki na rzecz pozwanego kwotę 1200 (jeden
tysiąc dwieście) zł tytułem kosztów postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 18 kwietnia 2013 r. Sąd Rejonowy w W. zasądził od Banku [...] S.A. w W. na rzecz T. [...] Sp. z o.o. w W. kwotę 50.000,00 zł z ustawowymi odsetkami od dnia 2 kwietnia 2011 r. do dnia zapłaty tytułem zwrotu kaucji zabezpieczającej wykonanie umowy, która została rozwiązana. Nie uwzględnił podniesionego przez pozwanego zarzutu potrącenia wzajemnej wierzytelności odszkodowawczej w kwocie 52 142 zł, uznając ją za niewymagalną.

Sąd Okręgowy w W. wyrokiem z dnia 5 grudnia 2013 r. zmienił wyrok Sądu Rejonowego w ten sposób, że powództwo oddalił, przyjmując, że doszło do skutecznego potrącenia przeciwstawionych wierzytelności.

Sąd Okręgowy uznał, że pozwany miał wobec powódki wymagalną wierzytelność odszkodowawczą w kwocie 52.142,00 zł za nienależyte wykonanie umowy z dnia 6 grudnia 2005 r., polegające na niedostarczeniu umówionej premii w postaci monitorów. Wymagalność wierzytelności odszkodowawczej Sąd Okręgowy wywiódł z faktu doręczenia powodowi wniosku o zawezwanie do próby ugodowej obejmującego roszczenie o odszkodowanie z tytułu nienależytego wykonania umowy z dnia 6 grudnia 2005 r. na kwotę 471.975,00 zł, w której zawierała się kwota przedstawiona do potrącenia z kwotą będącą przedmiotem żądania pozwu.

W skardze kasacyjnej opartej na obydwu podstawach z art. 398³ § 1 k.p.c. powód zarzucił naruszenie art. 498 § 1 i 2 k.c., 499 k.c., 65 § 1 i 2 k.c., 328 § 2 k.p.c. w zw. z art. 391 § 1 k.p.c.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna ukształtowana została w przepisach kodeksu postępowania cywilnego jako nadzwyczajny środek zaskarżenia, nakierowany na ochronę interesu publicznego przez zapewnienie rozwoju prawa i jednolitości wykładni oraz usunięcie z obrotu prawnego orzeczeń wydanych w postępowaniu dotkniętym nieważnością lub oczywiście wadliwych, nie zaś jako ogólnie dostępny środek zaskarżenia orzeczeń nie satysfakcjonujących stron. Koniecznej selekcji skarg pod kątem realizacji tego celu służy instytucja tzw. przedsądu, ustanowiona

w art. 398⁹ k.p.c., w ramach której Sąd Najwyższy dokonuje wstępnej oceny sprawy przedstawionej mu ze skargą kasacyjną. Zakres przeprowadzanego badania jest ograniczony do kontroli, czy w sprawie ujawniły się przewidziane w art. 398⁹ § 1 pkt 1 - 4 k.p.c. okoliczności przemawiające za przyjęciem skargi do rozpoznania.

We wniosku o rozpoznanie jej skargi kasacyjnej powódka powołała przesłankę z art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c., to znaczy oczywistą zasadność tej skargi.

W ocenie skarżącej Sąd drugiej instancji błędnie uznał, że w rozpoznawanej sprawie była podstawa do skutecznego dokonania potrącenia wierzytelności stron sporu, w sytuacji gdy wierzytelność powoda nie została skonkretyzowana przez pozwanego. Skarżący wskazał także, że Sąd błędnie uznał, że umowa zawarta między stronami dotyczyła dostawy w formie premii tylko monitorów LCD. Powód zarzucił także, że Sąd Okręgowy nie wypowiedział się co do przyczyn uznania wierzytelności pozwanego w kwocie 471.975,00 zł za istniejącą.

W orzecznictwie Sądu Najwyższego ugruntowany jest pogląd, że uzasadnienie oczywistej zasadności skargi kasacyjnej wymaga powołania się na kwalifikowaną postać naruszenia przepisów prawa materialnego lub procesowego i przeprowadzenia wywodu zmierzającego do wykazania tej wadliwości. Oczywistość naruszenia musi być widoczna *prima facie*, przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej, bez potrzeby badania szczegółów czy dokonywania pogłębionej analizy przepisów. Oczywista zasadność skargi zachodzi wówczas, gdy naruszenie to pociągnęło za sobą wydanie oczywiście nieprawidłowego orzeczenia (por. orzecznictwo przytoczone w motywach postanowienia Sądu Najwyższego z 6 listopada 2012 r., III SK 16/12, Lex nr 1232793). Tego rodzaju argumentów, przekonujących z narzucającą się siłą, że skarga rokuje duże szanse na jej uwzględnienie, powódka nie przytoczyła. Jej wywody stanowią w istocie polemikę z ustaleniami faktycznymi i oceną dowodów przeprowadzoną przez Sąd drugiej instancji. Skarżąca pomija przy tym wskazane przez Sąd odwoławczy przyczyny proceduralne nieprowadzenia dowodów na okoliczność prawidłowości wykonania umowy przez powódkę i przyjęcia za prawdziwe twierdzeń o niewykonaniu obowiązku dostarczenia towarów jako premii umownej. Sam rodzaj niedostarczonych towarów nie ma dla

rozstrzygnięcia sprawy istotnego znaczenia. Wskazuje też na niesprecyzowanie potrącanej wierzytelności, chociaż jej przedmiot został oznaczony przez sądy w oparciu o treść oświadczenia o potrąceniu. Z tych przyczyn przesłanka oczywistej zasadności skargi nie została wykazana. Okoliczności sprawy nie wskazują także na występowanie innych przesłanek przesądu (art. 398⁹ § 1 pkt 1 - 4 k.p.c.).

Z przytoczonych względów należało odmówić przyjęcia skargi do merytorycznego rozpoznania (art. 398⁹ § 2 k.p.c.).

Sąd Najwyższy orzekł o kosztach postępowania kasacyjnego na podstawie art. 98 § 1 i 3 k.p.c., art. 108 § 1 k.p.c. w zw. z art. 391 § 1 k.p.c. i art. 398²¹ k.p.c. oraz § 2 ust. 1 i 2, § 6 pkt 5 oraz § 12 ust. 4 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (jedn. tekst: Dz.U. z 2013 r., poz. 490).